

Poesia d'alta intensitat i d'arrel profunda

Text > MIREIA LLEÓ

El nou poemari de Rosa Font consta de cinc parts. Des del principi, la veu poètica s'encara amb el món, amb la immensitat, amb allò desconegut i segurament incompreensible que s'amaga darrere dels dies, de la llum, dels instants. Però també s'encara als records, a la memòria dels moments que queden ja marcats per sempre a la pupil·la. Elements de la natura que configuren un univers: la presència del riu, de la vida a prop de la terra. I el jo més íntim acompanyant la veu, sempre: «Ha passat ja molt temps. I la nena que balla darrere els transparents se m'apareix cada matí quan obro els ulls [...] Només aquells ulls que són els meus, i jo».

La segona part, «El cos, la paraula», ve encapçalada per un vers d'Alejandra Pizarnik: «He dejado mi cuerpo junto a la luz», del llibre *El árbol de Diana*. I la poeta argentina conclou: «Y he cantado la tristeza de lo que nace». Rosa Font inicia aquesta part amb tres textos poètics en prosa, en què la memòria del cos apareix com a dipositària d'experiència, de records. «Cadàver al sol, busco qui sóc: em busco en la pell que he abandonat, en els cabells esgrafats [...]». El cos com a refugi, i les veus que es modelen en les paraules: «He

anat bastint amb mots els noms i la memòria». Perquè és amb paraules liquades que s'escriuen els poemes. La corporeïtat, la veu, el pensament i el llenguatge.

A la tercera part l'autora dibuixa un diàleg amb la nit, un text originàriament escrit en prosa i que més endavant prengué la forma de poema. Un diàleg entre la foscor que habita en la persona i el vent com un element d'alliberament i força, que trenca amb aquest clos que és la nit. I conclou: «La veu em queda, encara».

«A l'ombra del llenguatge», el penúltim apartat del llibre, s'obre amb un poema llarg: *La revelació de l'art*. Es tracta d'un homenatge a Paul Celan bastit sobre el record i les paraules de Miquel Pàiroli. L'art i el seu fecund llegat.

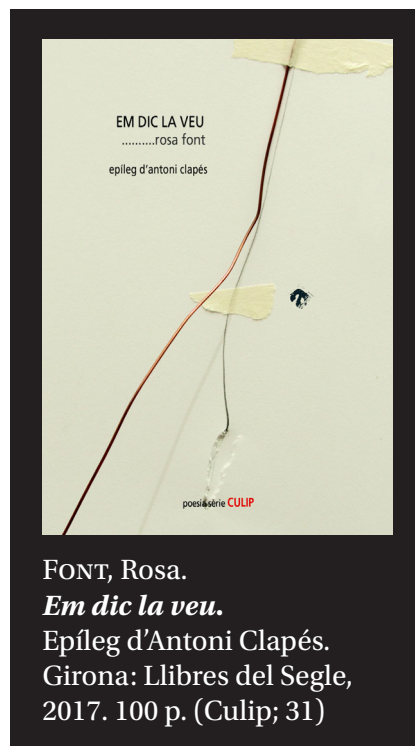
Al darrer apartat, «Tota la vida en un xiscl», Rosa Font expressa el dolor del món, el tedi, la buidor que el dolor deixa. Les paraules que salven, la poesia com una casa que ens empara: «Encara sóc aquí. Escric, ho veus? / I traço paraules que diuen l'instant / amb una llengua antiga». I més endavant: «Aquest és el secret de tot: / entrar a la casa del llenguatge / i abandonar-la sense res, / reescriure

I és que en un barri tothom es coneix. A ritme de *road movie*, però allunyada de les obres més prototípiques d'aquest gènere, com pot ser el cas de *Far West gitano* (Empúries, 2015), de Ramon Erra, els personatges es veuran forçats a enfrontar-se al seu passat més fosc i amagat.

La prosa de Cuartiella presenta importants dosis d'humor i de tendresa, amb grans escenes, com quan la veïna de la Gràcia, la senyora Amàlia, espatlla expressament una visita d'un possible nou llogater que ha d'ocupar el

pis de la seva amiga. L'autora se sent còmoda en les descripcions, en particular en les de l'ambient del dia a dia de la gent corrent, que viu precàriament i amb provisionalitat.

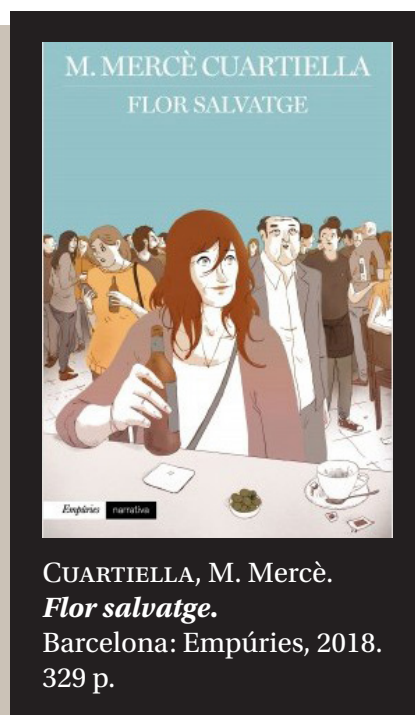
Dividit en tres parts, el llibre encadena tristos i alegries amb una estructura alterada cronològicament, que afavoreix la intriga final. Lluny de ser una successió de fets, *Flor salvatge* transmet profunditat. I és que, com diu l'Holandès, «la vida no obeeix mai els nostres desitjos, que és com una flor salvatge».

FONT, Rosa.
Em dic la veu.
Epíleg d'Antoni Clapés.
Girona: Llibres del Segle,
2017. 100 p. (Culip; 31)

l'oblit, / pensar en el vent i el mar / per ser només silenci escrit al fang».

El llibre es clou amb un epíleg d'Antoni Clapés. El poeta cita les paraules de Philippe Jaccottet. I jo voldria afegir, del mateix Jaccottet: «Poesia: nodridora i serventa dels enigmes». A *Em dic la veu*, Rosa Font alça al vol una poesia d'alta intensitat, de qualitat i d'arrel profunda.

CUARTIELLA, M. Mercè.
Flor salvatge.
Barcelona: Empúries, 2018.
329 p.